

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/85/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201639
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2020:8619201639.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobcu E. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX J. XX, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 488,63 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 488,63 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 20.9.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 488,63 eura.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/416/2013 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný v celom rozsahu. V tomto konaní si terajší žalovaný uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 1 488,63 eura s príslušenstvom. Okresný súd Svidník rozsudkom sp. zn. 7C/416/2013 zo dňa 25.9.2017 žalobu zamietol v celom rozsahu. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/163/2017 zo dňa 12.9.2018. Oba uvedené rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 31.10.2018. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „37. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaní zatvorili dňa 6.2.2004 zmluvu o splátkovom úvere č. 0620674962, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Z výzvy zo dňa 15.6.2010 /č.l. 66 spisu/ súd zistil, že Slovenská sporiteľňa, ako veriteľ
2 5Csp/85/2019

pohľadávky vznikutej z vyššie uvedenej zmluvy, oznámil dlžníkom, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškaní ku dňu 31.5.2010 vo výške 1 024,34 eura s príslušenstvom. Vyzval ich na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 10 dní od doručenia výzvy. 38. Citované ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách však umožňuje banke postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a po tom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods.1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka

nie je postupiteľná / postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané/, potom jej postúpenie je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalovaným v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu neplatné a to bez ohľadu na to, či sa jedná o splatné alebo nesplatné pohľadávky. Žalobca túto skutočnosť do skončenia dokazovania nepreukázal, predložil síce výzvu adresovanú žalovaným, avšak nepredložil hodnoverný dôkaz o tom, že takáto výzva bola žalovaným doručená, ba ani to, že bola odoslaná. Žalobca nepreukázal, že sa takáto listina do dispozičnej sféry dlžníka dostala, preto súd vychádzal z toho, že nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou. Samotná existencia výzvy nie je dôkazom o tom, že banka splnila svoju povinnosť výzvu doručovať. Je teda zrejmé, že žalobca nie je v danej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby. Ani po vrátení veci žalobca v konaní nepreukázal podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle § 98 ods. 2 zákona o bankách, preto súd v zmysle právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.“ Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Ako spotrebiteľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 1488,63 eura, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť a ktorej zaplatenia sa voči nemu žalovaný domáhal žalobou v základnom konaní.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobca v podanej žalobe o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 19.6.2019 žiada zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 1 488,63 eura, a to z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/416/2013 o zaplatenie sumy vo výške 1 488,63 eura bol úspešný (t. j. žaloba bola voči žalobcovi, v tomto konaní žalovanému, zamietnutá) a teda podľa názoru žalobcu mu tým vznikol nárok uplatňovaný žalobou, a to za porušenie spotrebiteľských práv. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn.

3

5Csp/85/2019

18Co/163/2017 zo dňa 12.9.2018. V podanej žalobe poukázal žalobca na odôvodnenie predmetného rozhodnutia Okresného súdu Svidník zo dňa 25.9.2017, č. k. 7C/416/2013-287 a na to, že podľa jeho názoru je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a preto požaduje finančné zadosťučinenie vo výške 1 488,63 eura. Podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOS“) „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“. Okresný súd Svidník rozsudkom zo dňa 25.9.2017, č. k. 7C/416/2013-287 (ďalej aj „rozsudok OS Svidník“) zamietol žalobu, ktorú podal žalovaný voči žalobcovi. Žalovaný v tejto súvislosti uvádza, že žalobca v súdenom prípade nie je osobou, ktorá by úspešne uplatnila porušenie 4/7 spotrebiteľského práva na súde (resp. uvedené nemožno preukázať rozsudkom OS Svidník), nakoľko žaloba podaná žalovaným nebola rozsudkom OS Svidník zamietnutá pre porušenie spotrebiteľského práva žalobcu, ale pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného - nepreukázania hodnoverného dôkazu o doručení výzvy spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej aj „postupca“) žalobcovi

pred postúpením pohľadávky (bod 7 rozsudku OS Svidník) a tým nepreukázania naplnenia podmienok, ktoré sú ustanovené v ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj „ZoB“), v dôsledku čoho súd považoval postúpenie pohľadávky za neplatné, nakoľko žalovanému sa nepodarilo v tomto konaní preukázať platné postúpenie pohľadávky. Žalovaný preto namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku OS Svidník, žalovaný sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobcu (povinnosti v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB vyplývajú len postupcovi) a navyše ani v rozsudku OS Svidník nebolo takéto porušenie konštatované, keďže OS Svidník konštatoval len nepreukázanie splnenia týchto podmienok (nie ich priame porušenie). Zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní (čo sa v súdnom prípade nestalo), potom má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by voči žalovanému úspešne na súde uplatnil ochranu svojho porušeného spotrebiteľského práva. Žalovaný tiež nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a s ohľadom na odôvodnenie rozsudku OS Svidník ani nikdy so žalobcom nebol v zmluvnom vzťahu, ani voči nemu nevlastnil pohľadávku. Týmto subjektom je peňažný ústav poskytujúci úver - teda postupca, ktorý na žalovaného postúpil pohľadávku z úveru, čo však vyhodnotil Okresný súd Svidník ako neplatné postúpenie, keďže žalovaný nepreukázal, že by postupca (t. j. nie žalovaný) dodržal pri postúpení pohľadávok podmienky, vyžadované zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (opäť tu žalovaný zdôrazňuje, že v konaní vedenom na Okresom súde Svidník pod sp. zn. 5C/230/2014 nebolo konštatované porušenie týchto podmienok zo strany postupcu, ale len neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného o splnení týchto podmienok). V

4

5Csp/85/2019

tejto súvislosti je zároveň nutné dodať, že žalovaný tvrdí (a tvrdil to aj v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/416/2013), že postupca tieto podmienky pred postúpením pohľadávky dodržal, avšak nevedel to v súdnom konaní preukázať, keďže postupca nedisponoval doručenkami k výzvam pred postúpením pohľadávky. Žaloba bola v tomto konaní teda zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena, že postupca uvedené podmienky naplnil, a nie pre porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný, nakoľko žalobca nepreukázal porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany iného subjektu a navyše žalovaný nie je osobou, ktorá by za prípadné porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Žalovaný si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval postupca v prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobcovi žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva žalobcu a preto nebola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 ZoOS - žalovaný totiž nie je poruшитelom spotrebiteľských práv žalobcu, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa názoru žalovaného uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadostučinenie. Uvedené by bolo absurdné a navyše celkom jednoznačne v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo, pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadostučinením pre protistranu. V prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trovy konania protistrany. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by však súdy začali vykladať ust. § 3 ods. 5 ZoOS tak, že nárok na primerané finančné zadostučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, potom jednoznačne upierajú veriteľom (hoci aj domnelým) ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania protistrán znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadostučinenie, hoci ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácii ústavného práva na súdnu ochranu. Takýto súdny výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. 5/7 Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno

chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa názoru žalovaného na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii, pričom takáto ujma musí byť nie len tvrdená, ale aj preukázaná. Žalobcovi, ako spotrebiteľovi, Okresný súd Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/416/2013 nepriznal voči žalovanému (v tom konaní žalobcovi) nárok na náhradu trov konania, nakoľko mu v súvislosti s týmto konaní žiadne trovy nevznikli. Nárok na náhradu trov konania však bol v plnom rozsahu priznaný osobitnému subjektu, ktorý vystupoval v konaní na podporu žalobcu. Žalovaný teda iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením pohľadávky

5

5Csp/85/2019

nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobcu, ale ani mu nespôsobil žiadnu ujmu. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ust. § 3 ods. 5 ZoOS, by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov. Záverom nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobca, ako úverový dlžník, si podľa vedomostí žalovaného naďalej neplní svoje zmluvné povinnosti voči postupcovi, t.j. je osobou, ktorá opakovane porušuje svoje povinnosti, na plnenie ktorých sa zmluvne zaviazal. Iniciovaním tohto konania sa žalobca snaží svoje postavenie spotrebiteľa zneužiť a získať tak neoprávnené majetkový prospech. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto skutkového stavu podľa názoru žalovaného vedie k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje, pričom súd by uvedenému podľa názoru žalovaného nemal priznať súdnu ochranu. Žalovaný poukazuje v tejto súvislosti na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 16.7.2015, sp. zn. 7C/101/2015, ktorý v obdobnej veci nárok na primerané finančné zadosťučinenie zamietol s odôvodnením, že priznaním takéhoto nároku spotrebiteľovi za situácie, že tento nevrátil veriteľovi ani len istinu svojho záväzku a navyše mu nebola spôsobená materiálna ujma by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa, ktorá by sa neopierala o logickú, ani dôvodnú úvahu. Žalovaný si tiež dovoľuje poukázať aj na neprimeranú a ničím neodôvodnenú výšku požadovaného zadosťučinenia v rozsahu 1 488,63 eura. Záverom si žalovaný dovoľuje poznamenať, že iniciovaním tohto konania sa žalobca podľa jeho názoru snaží svoje postavenie spotrebiteľa zneužiť a získať tak neoprávnené majetkový prospech. Uvedené predstavuje podľa názoru žalovaného zjavné zneužitie práva, ktoré v zmysle čl. 5 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) nepožíva právnu ochranu. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto skutkového stavu by podľa názoru žalovaného viedlo k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje. Podľa čl. 5 CSP Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Žalovaný si taktiež dovoľuje poukázať na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 25Co/12/2018 zo dňa 21.8.2018, ktorý k obdobne uplatnenému nároku zaujal nasledovný právny názor: „Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie uviedol záver, že v tomto prípade k žiadnemu porušeniu práv žalobcov či povinnosti vo vzťahu k nim ako spotrebiteľom nedošlo, pričom súd prvej inštancie je v tomto konaní viazaný právnym posúdením pôvodného nároku tak, ako ho ustálili súdy v predchádzajúcom spore. V ňom dospeli k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. na žalovaného pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka v návaznosti na § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý sa netýka osobitných práv spotrebiteľov, ale vzťahu medzi bankou a klientom. Nešlo teda o porušenie žiadneho osobitného právneho predpisu slúžiaceho na ochranu spotrebiteľov. Navyše mal súd prvej inštancie za to, že v tomto spore žalovanému chýba vecná pasívna legitímácia vzhľadom na to, že v zmysle § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ako to ustálili súdy v predchádzajúcom spore, postupca t. j. Slovenská sporiteľňa a.s. porušil zákon pri postupovaní pohľadávky na žalovaného. Toto porušenie teda nespôsobil žalovaný, ale Slovenská sporiteľňa a.s. a preto žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, čo porušil iný subjekt, teda v tomto prípade postupca.... Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý

6

5Csp/85/2019

poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Uvedené porušenie povinnosti v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia 6/7 o bankách teda nie je možné posúdiť ako dostatočné splnenie povinnosti o porušení práv alebo povinnosti ustanovenej vo vzťahu k spotrebiteľovi osobitným predpisom pre uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na základe ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2017 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. S poukazom už na vyššie uvádzané odvolací súd konštatuje, že za daného stavu nie je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a nemožno sa preto stotožniť s názorom odvolateľov, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že došlo k porušeniu práv ustanovených za účelom ochrany žalobcov ako spotrebiteľov. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom a v dostatočnom rozsahu vysvetlil svoj záver o nesplnení podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil, vrátane osvojenia si jeho dôvodov. Žalovaný ďalej poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/62/2019 zo dňa 26.9.2019: „Z rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 6C/24/2014-259 zo dňa 13.2.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/84/2018-292 zo dňa 26.7.2018 je zrejmé, že žalovaný bol neúspešný v spore o zaplatenie vyššie uvedenej sumy 4 995,90 eura, ktorú si v danom konaní uplatňoval voči žalobcom. Ako žalobca vystupoval z dôvodu zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej mala na neho predmetná pohľadávka prejsť z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. Treba prisvedčiť argumentácii žalovaného uvedenej v jeho odvolaní, podľa ktorého z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, akého porušenia spotrebiteľského práva v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa žalovaný dopustil. Okolnosť, že bol v konaní pod sp.zn. 6C/24/2014 Okresného súdu Svidník neúspešný neznamena, že tým je náležite definované porušenie spotrebiteľského práva žalobcov v tomto konaní alebo iným spôsobom. Tieto okolnosti z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nijako nevyplývajú. Súd sa totiž obmedzil na konštatovanie, že žalobcovia v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 6C/24/2014 úspešne uplatnili porušenie práva spotrebiteľa a majú právo na primerané finančné zadosťučinenie. Nie je však zrejmé, aké právo konkrétne žalovaný v tomto konaní alebo iným spôsobom porušil.“ V zmysle uvedeného žalovaný nesúhlasí s podanou žalobou, nakoľko má za to, že nie sú splnené podmienky na priznanie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 ZoOS. Žalovaný nikdy neporušil spotrebiteľské práva žalobcu, resp. v žiadnom prípade ho nemožno považovať za osobu, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedá. Na základe uvedeného žalovaný nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný. II. Žalobca zároveň uvádza, že na okresnom súde Svidník sa pod sp. zn. 4Csp/84/2019 vedie konanie o rovnako nároku a na základe rovnakého právneho základu avšak v konaní vystupuje ako žalobca Petruňková Františka. Žalovaný má za to, že predmetný nárok si nemôže uplatňovať každý zo žalovaných osobitne a v totožnom rozsahu, nakoľko nejde o samostatné nároky. Žalovaný preto z opatrnosti zároveň poukazuje na prekážku prv začatého súdneho konania (litispendencie), ktorá zabraňuje, aby na súde prebiehalo iné súdne konanie v tej istej veci.

4. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 7C/416/2013-287 zo dňa 25.9.2017, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/163/2017-321 zo dňa 12.9.2018, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/62/2018 zo dňa 29.10.2018, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 15Co/86/2018-119 zo dňa 13.6.2019, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, uznesením
7 5Csp/85/2019

Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/62/2019 zo dňa 26.9.2019 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 20Co/64/2019-89 zo dňa 30.7.2019.

5. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20160201>>.

7. Žalobca proti žalovanému v konaní, vedenom na tunajšom súde sp. zn. 7C/416/2013, bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa a terajší žalovaný bol ako žalobca v postavení dodávateľa. Žalobca

sa domáhal proti žalovanému zaplata sumy 1 488,63 eura s prísl. Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 7C/416/2013-287 zo dňa 25.9.2017 súd žalobu zamietol. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/163/2017-321 zo dňa 12.9.2018. Oba uvedené rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 31.10.2018. Súd zistil porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, čo je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde je uvedené:

„37. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaní zatvorili dňa 6.2.2004 zmluvu o splátkovom úvere č. 0620674962, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Z výzvy zo dňa 15.6.2010 / č.l. 66 spisu/ súd zistil, že Slovenská sporiteľňa, ako veriteľ pohľadávky vzniknutej z vyššie uvedenej zmluvy, oznámil dlžníkom, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškaní ku dňu 31.5.2010 vo výške 1 024,34 eura s príslušenstvom. Vyzval ich na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 10 dní od doručenia výzvy.

38. Citované ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách však umožňuje banke postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a po tom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods.1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná / postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané/, potom jej postúpenie je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalovaným v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu neplatné a to bez ohľadu na to, či sa jedná o splatné alebo nesplatné pohľadávky. Žalobca túto skutočnosť do skončenia dokazovania nepreukázal, predložil síce výzvu adresovanú žalovaným, avšak nepredložil hodnoverný dôkaz o tom, že takáto výzva bola žalovaným doručená, ba ani to, že bola odoslaná. Žalobca nepreukázal, že sa takáto listina do dispozičnej sféry dlžníka dostala, preto súd

8

5Csp/85/2019

vychádzal z toho, že nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou. Samotná existencia výzvy nie je dôkazom o tom, že banka splnila svoju povinnosť výzvu doručovať. Je teda zrejmé, že žalobca nie je v danej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby. Ani po vrátení veci žalobca v konaní nepreukázal podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle § 98 ods. 2 zákona o bankách, preto súd v zmysle právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.“

8. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nie len vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

9. Žalobca ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svoje práva si najprv uplatnil v spore tunajšieho súdu sp. zn. 7C/416/2013, kde sa úspešne bránil. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca má nárok proti žalovanému na primerané finančné zadosťučinenie. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Žalobca taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/416/2013 bol dlhodobo (cca 5 rokov) nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty a to až do doby právoplatného ukončenia vo veci samej (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 20Co/64/2019-89 zo dňa 30.7.2019). Je potrebné zdôrazniť, že je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 1 488,63 eura, ktorú považoval za primeranú. V tomto smere súd poukazuje na rozsudky Krajského

súdu v Prešove sp. zn. 7Co/62/2018 zo dňa 29.10.2018 a sp. zn. 15Co/86/2018 zo dňa 13.6.2019, kde takisto išlo o primerané finančné zadosťučinenia, kde je žalovaný taktiež EOS KSI Slovensko, s.r.o. a takisto aj jeho predchodcom bola Slovenská sporiteľňa, a.s., kde bola takisto v pôvodnom konaní zamietnutá žaloba z toho istého dôvodu, ako je to v tejto veci.

10. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne pasívnej vecnej legitímácie, je potrebné uviesť, že v obidvoch vyššie citovaných rozsudkoch Krajského súdu v Prešove odvolací súd skonštatoval, že pod úspešným uplatnením spotrebiteľského práva je aj úspešné bránenie sa na súde, či už vzniesť námietku premĺčania, alebo vzniesť námietku pasívnej vecnej legitímácie, čo považuje odvolací súd za úspešné uplatnenie práva. Táto otázka už bola krajským súdom vyriešená.

11. Čo sa týka námietky litispendencie, je zrejmé, že pôvodné konanie inicioval žalovaný, teda táto námietka nie je dôvodná.

12. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9 5Csp/85/2019

14. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mal plný úspech vo veci a uplatnil si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.

Vo Svidníku dňa 17. januára 2020